

Prin Munții Apusului, pînă-n vecie

– *Teofil Răchiteanu, sînt douăzeci de ani, de când ai părăsit orașul spre a te stabili și a trăi într-un modest sat de munte. De ce ai făcut-o?*

– Am trăit la oraș, în Cluj, timp de zece ani cît mi-am făcut studiile universitare, plus încă, pe deasupra, cîțiva torturanți ani. Cît cîștig, atîta pierdere, cîte speranțe, atîtea deziluzii. Am absolvit la Cluj studiile filologice în 1969. Scriam poezii încă din școala elementară, continuasem în liceu și în anii studenției, în 1964 debutasem în Tribuna, iar în 1969 debutam în volum cu „*Elegii sub stele*“, la fosta Editură Pentru Literatură, în, pe atunci, celebra colecție „*Luceafărul*“.

– *Era complicat să debutezi în volum pe vremea aceea?*

– Oho! Era în 1964, toamna; era în vogă să publici la „*Luceafărul*“, unde, pe atunci trona, ca un mare nabab, Eugen Barbu. Acolo, chiar în acei ani, se consacrau Ioan Alexandru, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Gh. Pituț, Adrian Păunescu. Era o mîndrie să poți publica, în acea vreme, în *Luceafărul*. Mi-am luat inima-n dinți am trimis *Luceafărului* un grupaj de poeme, după care a urmat o înfrigurată așteptare: o lună, două, nouă, un an și ... / nimica. Mă împăcasem cu ideea zădărniceii gestului meu, cînd, deodată, într-o duminică înnegurată de noiembrie, cumpărînd, ca de obicei, *Luceafărul*, îmi zăresc numele la „Poșta Redacției“, rubrică preluată doar de puțin timp de Ioanichie Olteanu. Domnul Ioanichie Olteanu scria acolo că îmi descoperise manuscrisul într-un sertar, după mai bine de un an de la data expedierii, că îi plăcuseră poeziile în mod deosebit. Mai în josul elogioaselor rînduri de prezentare îmi publica trei poezii. I-am trimis un răspuns de mulțumire, mi-a răspuns, mi-a cerut să-i trimit și alte poezii, ceea ce, bucuros, am și făcut. Mi-a sugerat apoi să-mi alcătuiesc un volum, să i-l trimit, oferindu-se să facă el însuși demersurile necesare publicării. I-am trimis volumul, mi l-a depus la E.P.L., a vorbit cu cine era de vorbit, a stăruit în dreapta și-n stînga, dar în zadar. Bunele lui intenții se izbeau de un uriaș zid al nepăsării. Volumul a zăcut la editură timp de cinci ani. A apărut în vara lui 1969. Debutam ca absolvent de universitate, cu poezii scrise în anii liceului. Eram în contratimp cu propria mea evoluție.

– *Plecarea ta de la oraș la munte, după cîte știu eu, a fost, de fapt, o retragere, ca să nu zic fugă. Eram foarte tînăr pe atunci dar auzisem multe despre tine.*

– Absolvind universitatea, am încercat să obțin un post în Cluj. Mi-ar fi plăcut să lucrez într-o redacție. Publicasem un număr însemnat de recenzii în presa clujeană, eram autorul unui volum de poezii,

intrasem chiar în grația unor redactori ai revistelor clujene și nutream speranțe să-mi ating scopul. Mircea Borcilă, unul din cei mai de suflet oameni pe care i-am cunoscut, pe atunci cu o oarecare influență în sfera locală a puterii, de a cărui prietenie mă bucuram, a încercat să mă ajute să obțin un asemenea post, dar, nu din vina lui, totul a rămas la stadiul bunelor intenții. De trei ori Mircea Borcilă a găsit pentru mine un post într-o redacție, a obținut promisiuni ferme, dar de fiecare dată, în ultimul moment, se afla cineva care, având mai înalte proptele, îmi lua locul. Cîțiva ani, după aceea, mi-am tîrît viața pe străzile Clujului, fără slujbă, fără bani, fără masă și casă, fără spe-ranțe, dormind pe la prieteni – mulțumiri, prietene Nicolae Mocanu, căci mult, pe atunci, mi-ai fost îndurător! – citind în sala mare a Bibliotecii Universității, ceea ce îmi scăpase în anii studenției, umbînd pe la cenacluri, clamîndu-mi deznădejdea în versuri pe care nici o revistă n-ar fi avut curajul să mi le publice.

Publicam din când în când în *Tribuna*, *Steaua*, *Echinox*, uneori chiar în *Luceafărul*, nu ceea ce aș fi vrut, ci ceea ce se accepta. Dezamă-girea, mi-zeria, tristețea, disperarea mă copleșiseră într-un asemenea hal încît într-o seara de ajun de An Nou hotărîsem să mă sinucid. M-am dus, în acea seară, la Poșta Centrală, am cumpărat plicuri, foi de scris și, așezat la una din mesele publice, am purces la scrierea unor scrisori de adio. Scriam de zor, febril, cînd, deodată, mîna cuiva care se nimerise să aibă în seara aceea treabă la Poștă, mi se așeză pe umăr. Era mîna d-lui Mircea Borcilă. Aruncîndu-și, probabil pe furis, ochii pe ceea ce așternusem deja pe hîrtie, privindu-mi fața și citind pe ea ceea ce se putea citi, a priceput situația în care mă aflam. Cu vorbe blînde, mîngîietoare, care mi se așezau ca un balsam pe suflet, m-a luat de braț și m-a convins să merg la dînsul acasă, să petrecem noaptea aceea de An Nou împreună. Am găsit la dînsul, prin grija binevoitoare sale doamne, o masă caldă, un loc de dormit – favoruri de care de mult, mult timp nu mai avusesem parte. A doua zi, cînd m-am trezit, un soare blînd, pătrunzînd prin geamul camerei, mă învăluia cu mîngîietoare lumină. Eram bucuros că mai trăiesc... După un oarecare timp Mircea Borcilă pleca în SUA, pentru mai mulți ani într-o misiune culturală, eu ramînînd să-mi port, pe mai departe, pe străzile Clujului, iluziile și deznă-dejdile. La un moment dat revista *Echinox*, condusă pe atunci de Ion Vartic, voia să-mi publice o pagină de poezii, dar cenzorul de atunci al Clujului i-a stopat apariția. Pagina conținea zece din cele mai frumoase poezii din cîte scrisesem pînă a-tunci. Dezamăgit, am furat șpal-tul cu poemele proscrise, l-am pus într-un plic și l-am trimis la București, lui Geo Bogza, acuzînd, în cîteva rînduri însoțitoare, ca în fața unei ade-vărate instanțe morale, vremurile în care trăiam și în care poezia era

atît de mult urgisită. Spre marea mea surprindere, Geo Bogza a publicat, pe prima pagină a *Contemporanului*, în cadrul rubricii al cărui titular era, cîteva din poeziile mele proscrise la Cluj. Geo Bogza, în imensa lui generozitate, îmi închina o tabletă, răzbunîndu-mă de toată răutatea cu care, la Cluj, dușmanii poeziei mă acoperiseră. După aceea, deși mi s-a oferit, n-am mai vrut un post în Cluj. Orașul mă exasperase prea mult pentru a-l mai putea iubi. M-am retras, în toamna lui 1974, în munți, în satul de baștină. Cariera de ziarist nu mă interesa, căci nu o puteai exersa fără a-ți prostitua pana. Consideram că decît să mint, sub semnătură, în paginile unui ziar. mai bine în satul meu să învăț copiii să scrie și să citească. Sînt de atunci, dragă prietene Cristofor, douăzeci de ani ...

– *Ca dascăl ai avut probleme?*

– Din punct de vedere al meseriei, nu. Maniera mea de a „dăscăli” a plăcut elevilor, colegilor, inspectorilor de specialitate care m-au „călcat”, mai puțin unuia care, văzîndu-mă că port plete, mi-a cerut imperios să mă tund. „Nu poți preda cu o așa podoabă capilară a capului”, mi-a spus, înfuriat de refuzul meu de a mă tunde. Enormitatea expresiei mă scutește de comentarii cu privire la cultura acelui inspector (Va mai fi fiind și astăzi în funcție?). De tuns, nu m-am tuns, dar pînă la sfîrșitul acelui an școlar am fost inspectat de șapte ori, spre disperarea colegilor mei de dăscălie, care nu erau cu nimic vinovați. Probleme mai deosebite mi-au făcut niște tovarăși activiști culturali, răspunzători de zona în care se afla școala mea, în special unul Braica Ion, un semianalfabet, trecut prin „Ștefan Gheorghiu” și rămas, și după aceea, tot semianalfabet, care-mi cerea insistent să scriu texte, în versuri, pentru „Cîntarea României” și care, refuzînd eu să le scriu, mă amenința cu mazilirea din învățămînt. Noroc cu domnul inspector Iuliu Părvu, care, om cu desăvîrsită știință a meseriei și cu aleasă simțire, amortiza la timp, totul. Ceva mai greu, a fost cu Securitatea, care mă luase în colimator, deși zău dacă avea de ce. Securitatea știa ce bancuri spun eu în cancelaria școlii, ce-i scriam lui Geo Bogza, ce-mi scria dînsul mie, ce autograf îmi scrisese Augustin Buzura pe „Fețele tăcerii”, ce am vorbit odată, într-o cofetărie din Cluj, cu Mircea Borcilă, după întoarcerea sa din S.U.A, ce am scris la o anume pagină sa din S.U.A, ce am scris la o anume pagină a Jurnalului meu etc., etc. Dar, cu toate acestea, nu mă pot plînge că am pățit cine știe ce. Domnul Maior Benea, de la filiala din Huedin a Securității, m-a interogat de trei ori, dar întotdeauna pe un ton civilizată, jenîndu-se – mi s-a părut – de postura în care mai-marii lui îl puseseră. Să nu fie supărat că-i pomenesc numele aici, căci – o spun fără ironie – a fost ceea ce se cheamă un om de omenie, securist de treabă.

– Această „fugă în munți“ s-a repercutat cumva asupra destinului tău de poet, asupra poeziei tale?

– Retragerea în munți mi-a fost benefică. În sihăstria mea de aici am scris șapte cărți de poezie, din care am reușit să tipăresc pînă acum trei. Însă cu mare, mare greutate. Am avut norocul ca oamenilor cărora m-am adresat să le placă felul meu de a scrie. Sorin Mărculescu, unul din cei mai competenți editori din România, cu care nu m-am văzut niciodată pînă în ziua de astăzi, într-un gest de largă generozitate, absolut dezinteresată, m-a ajutat să tipăresc la „Cartea Românească“, pe atunci o editura de mare prestigiu, volumul „Somn de voevod“. Mai apoi, domnul Virgil Bulat, de la „Dacia“ napocană, s-a zbatut enorm, luptînd chiar și cu fiorosul Dulea pentru a-mi tipări „Planetele de Melancolie“. Le exprim, cu această ocazie, amîndurora, întrea-ga mea recunoștință.

– Te-ai bucurat de prietenia lui Geo Bogza. În ce fel aceasta s-a răsfrînt asupra poeziei tale, asupra biografiei tale umane?

– Prin gestul său, de o inegalabilă generozitate, Geo Bogza mi-a redat încrederea în propriile mele forțe. Faptul că după incidentul cu pagina din *Echinox* am mai scris poezie, Domniei Sale i se datorește. Era un om care nu suferea impostura, nedreptatea, lichelismul, pe care le-a înfierat cu verbul său inspirat, ori de cîte ori a putut. Era un incoruptibil, o adevărată instanță morală. Se interesa mereu de soarta mea. Într-un ianuarie, de ziua lui Eminescu, mă chemase la București să depun, împreună cu o fată pe care o alesese ei, obișnuita ghirlandă de garoafe – cumpărate de dînsul – la statuia din fața Ateneului. Nu știu de ce a ținut să fiu prezent neapărat la această ceremonie. Știu că, îmbolnăvindu-mă, în chiar ajunul zilei cînd trebuia să plec la București, n-am mai putut face deplasarea. Am zăcut în pat, bolnav, fără medici, fără medicamente. Geo Bogza s-a interesat la București – care e starea mea, i-a telefonat domnului Octavian Fodor, la Cluj, căruia i-a cerut să trimită un medic să mă vadă, ceea ce s-a și întîmplat. Octavian Fodor a trimis o mașină a Salvării care m-a transportat la Cluj, la clinica dînsului, unde, într-un timp foarte scurt, m-a pus pe picioare. Prin scrisori se interesa de soarta mea, se simțea oarecum răspunzător de destinul meu omenesc, nu numai de cel poetic, îmi răspundea la absolut toate scrisorile ce i le trimiteam. Și i-am trimis peste o sută, primind de la dînsul tot pe atîtea. Mi-a mărturisit că nimănui, dar absolut nimănui, n-a trimis atîtea scrisori. M-am aflat în corespondență cu dînsul pînă cu puțin înaintea plecării sale dintre noi. Îmi era un tată spiritual, un exemplu de conștiință și conduită morală. L-am mai mult decît iubit. L-am venerat.

– După apariția cărții tale de debut ai „tăcut” timp de mai bine de zece ani. De ce?

– Pentru că n-am avut încotro. Fiind un ins fără relații în lumea lite-rară sus-pusă, cărțile mele întâmpinau mari greutăți pentru a ieși la lumina tiparului. Trebuiau să aștepte ani întregi prin sertare pînă se găsea cineva care să le dea lumina verde. De aceea, ele au apărut întotdeauna la mulți, mulți ani după ce au fost scrise, în contratimp adică. Din păcate, nici azi nu e ușor să publici o carte. Cenzura economică e la fel de rea ca și cealaltă. Am în manuscris patru cărți de poeme și slabe, slabe speranțe de a le pu-blica. De unde bani pentru plata hîrtiei, a tiparului– etc., etc.

– Totuși, deși nu l-am văzut încă, ți-a apărut, recent, un volum de poeme. Cum s-a întîmplat minunea?

– Datorită prietenului meu Constantin Dumitrescu, de la R.T.V. Cluj, care a găsit un editor particular, pe care l-a convins să-mi tipărească volumul la un preț mai ieftin decît în alte părți. Am făcut rost de 350.000 lei, pe care i-am plătit pentru tipărirea cărții. A fost, te rog să mă crezi, un mare sacrificiu. O parte din acești bani i-am rupt de la gura copiilor mei – am două fete gemene, Sânzâiana și Simina, frumoase ca însăși Poesia – altă parte reprezintă prețul încasat pe niște clăi de fîn, cosit de mine astă vară de pe un teren ce l-am cumpărat din onorariul primit pentru „Planete de Melancolie”. O a treia parte din sumă mi-a fost împrumutată – cine îndrăznește, în vremuri ca acestea, să dea bani cu împrumut? – de soții Anca, bunii mei prieteni și colegi de la școala din Răchitele. Volumul se întitulează Poezii de mai demult și conține texte pe care, în general, nu le-am putut publica înainte de 1990 în forma ce le-am hotărît-o inițial. Oricum sînt bucuros că în vremuri vitrege, ca cele pe care le trăim, am putut pu-blica o carte.

– Dintre cei care s-au exprimat despre cărțile tale cine ți se pare că te-a intuit cel mai bine?

– Artur Silvestri. Fără să-l fi cunoscut, fără să ne fi văzut vreodată, i-am trimis un exemplar din „Planete de Melancolie”. M-a citit, l-a interesat cartea mea și i-a închinat o cronică în „Luceafărul”, unde era redactor. Artur Silvestri nu s-a dovedit un critic infatuat, din aceia care îți dau de înțeles că îți fac o mare favoare acceptînd să te citească, ci un om de suflet. Spun asta nu pentru că a scris elogios despre mine, ci pentru că a avut disponibilitatea să se aplece asupra unui anonim ca mine, să aibă răbdarea de a mă citi și de a se exprima onest asupra cărții mele. Mulți din criticii literari de dinainte de '89 scriau mai ales despre autorii privilegiați, deținători ai unor posturi-cheie în diversele organisme ale culturii și ale Puterii, ele pe urma cărora s-ar fi putut alege cu un oarecare profit. Nu prea exista, pe vremea aceea, autor

care să fi condus o revistă, o editură, o instituție culturală importantă, ale cărui cărți, chiar proaste fiind, să nu fi fost laudate. Acest soi de critici nu se apleca decît rareori asupra autorilor slab situați în ierarhia social-politică a țării. Ei bine, Artur Silvestri n-a fost dintre aceștia. A fost un critic onest, un generos, un entuziast și, oricîte i-ar reproșa unii-alții, rămîn la părerea mea. Nu e de ici-colo ca, fiind un sus-pus, să ai în tine larghețea, bunătatea de a întinde și celui nebăgat în seamă o mîină prietenească. Despre cărțile mele s-au mai exprimat Mircea Vaida, Cornel Regman, Z. Sângeorzan, Z. Cîrlugea (un excepțional critic despre care n-am mai auzit după '89), Al. Cistelecian, Dorin Serghie (cel mai bun ziarist al Clujului actual), Gh. Nistor, Horia Bădescu (nu-l laud pentru că mi-i bun prieten și nu vreau să se spună că...), Constantin Cubleşan ș.a. Le respect opiniile chiar dacă nu întotdeauna mi se par întru totul îndreptățite, și le mulțumesc.

– *În trecerea ta prin școală ai cunoscut, vrînd-nevrînd o mulțime de dascăli. Ți-a marcat vreunul din ei, în mod hotărîtor, existența?*

– Fără îndoială. Dascălul acesta a fost Nicolae Steiu, de la liceul din Huedin, unde profesează și acum, autor, între altele, al unei frumoase „cărți de suflet” despre Avram Iancu. I-am fost elev în anii de liceu, la Huedin.

Venisem la liceu în opinci, într-un costum peticit, dăruit de un văr mai mare, care se săturase să-l mai poarte; eram nehotărît, timid, sărac lipit pămîntului (am fost în familie zece frați, rămași orfani de tată, toți sub cinsprezece ani, cu o mamă necăjită, des arestată și maltrată sălbatec de Securitate, pe motiv că tatăl meu ar fi fost anticomunist). M-a ajutat, în primul an de liceu, să obțin bursă, apoi, în următorii ani, m-am adăpostit, ilegal, în internat cu casă și masă (între timp condițiile au devenit de așa natură că nu aveam dreptul la bursă), mi-a împrumutat cărți – nu de oricare, ci din acelea hotărîtoare, care mi-au deschis apetitul pentru cultură. A fost unul din acei mari dascăli care știu să transmită elevilor săi suflet. Dacă destinul ar fi făcut să nu-l întîlnesc, aș fi fost astăzi, fără îndoială, țapinar, contribuind la devastarea – azi fără precedent – a pădurilor românești. A fost cel mai dăruit cu har dintre toți dascălii ce i-am avut, pe tot parcursul anilor mei de învățătură, de la clasa întîia pînă la încheierea studiilor universitare, îi port un deosebit respect și un infinit sentiment de recunoștință. Ori de cîte ori se întîmplă să-l întîlnesc – și se întîmplă destul de des în ultimul timp – în fața dînsului mă simt tot elev...

– *Teofil Răchițeanu, ce e poezia?*

– O formă de anulare a timpului care ne consumă, un capriciu sublim, o religie fără constrîngeri, o antimaterie

– *Și cum ai defini poetul?*

– La întrebarea aceasta a răspuns Eminescu, acum mai bine de un veac. Parcă ar fi făcut-o doar ieri: „Căci ce-i poetu-n lume și astăzi ce-i poetul? / La glasu-i singuratec s-asculte cine vra / Necunoscut strecoară în lume cu încetul / și nimenea nu-ntreabă de este sau era...”

– *După o asemenea definiție încărcată de pesimism, mai crezi în viitorul poeziei?*

– Atîta timp cît nu se va putea răspunde la întrebarea „cine sîntem și de unde venim” poezia nu va dispărea...

– *Ești un om al muntelui. Ce înseamnă pentru tine Muntele?*

– Pentru mine Muntele înseamnă însuși Destinul. Pentru nimic în lume n-aș putea să-l părăsesc spre a trăi în altă parte. Oriunde m-aș afla, în oricare alt punct geografic al globului, m-aș simți un neajutorat dacă n-aș simți în spatele meu munții. Muntele este temelia ființei mele și de aceea mă afectează profund ce se întîmplă acum cu pădurile sale. La ora asta pădurile românești se devastează cum niciodată în istorie nu s-a întîmplat. Cohorte întregi de hoți cu căruțe, tractoare, camioane, camionete, autodube, tir-uri chiar, mișună pe toate drumurile care curg din munți, la orice oră din zi și din noapte. Se taie ce e mai bun, mai frumos. Se taie copaci bătrîni și copaci tineri; se taie, anual mii de brazi – brazi-brazi și brazi-molizi – cu care, de Crăciun și Anul Nou, se fac afaceri incre-dibile. Obiceiul Pomului de Crăciun a devenit de mult păgubitor pentru pădurile noastre. Dacă aș avea putere, l-aș desființa. Eu cred că atunci cînd o tradiție devine păgubitoare, ea trebuie abandonată. Azi codrul nu mai e frate cu românul, nu mai e „casă românească”, așa cum frumos zice poetul anonim; el e comoară pe care o jefuiesc toți, uneori chiar și cei care ar trebui s-o apere. E un adevărat masacru. Fagi și brazi – unii adevărați patriarhi ai munților – cad la pămînt cu zgomotul unor uriașe coloane de templu. Se năruiesc codrii. În mine îi aud cum se jeluie. Eu cui să mă jeluiesc? ...

– *Știi că în toate verile ești un pelerin prin Apuseni, că mai există totuși locuri în care natura e întreagă și pe care tu le cunoști. Odată chiar m-ai purtat într-un asemenea loc – e vorba de Cheile Someșului – care mi-a rămas în suflet ca o imagine a unui templu în care zeii încă mai există. În peregrinările tale prin asemenea locuri ce trăiri te încearcă?*

– Fie iarnă sau vară, frig, soare sau moină eu am nevoie de o plimbare, de unul singur, pe dealuri, prin păduri, de-a lungul unor ape curgătoare. Prefer locurile cît mai puțin umblate de oameni. Crăpatul zorilor mă află, deseori, fie pe o coamă de munți, fie pe firul unei ape, cu o vargă de alun în mîină, la păstrăvi. Sînt dimineți cînd, în crăpatul zorilor, mă întîlnesc cu ursul, cu cerbul, cu jderul sau cu mistrețul și e ca și cum m-aș întîlni cu niște cunoscuți. În zori ei coboară la rîu să bea apă, eu la păstrăvi, nu ne sinchisim unii de alții, fiecare își rezolvă

"problema" și se duce, în pace, la ale lui. Sînt pentru mine momente de intimă comuniune cu natura. Răsăritul soarelui în munți, vara, privit de pe Buteasa, Brițeu sau Măgura Vînătă e tot ce poate fi mai emoționant din cîte, în trecerea mea prin această viață, „mi-i dat să trăiesc“. Cine trăiește asemenea momente nici nu-și mai aduce aminte că în lume există orașe. În munți poesia se află în stare naturală. O simt în văzduh, în ape, în bătaia unui vînt, a unui gînd, a unui dor de mine numai știut, în mine numai trăit, în mine numai durut, în peregrinările mele prin munți, în ritmul pașilor, se nasc ritmurile poemelor mele, cuvintele vin și se așază în ordinea lor firească, murmurate, descîntate, îndelung îngîinate, pe coala albă de hîrtie, fiecare la locul lui, hărăzit, parcă, dinainte. Nu există plimbare în munți din care să nu mă întorc acasă, cu un vers, cu o imagine, cu o idee din care să nu răsăr, în cele din urmă, poemul. Plimbîndu-mă prin anume locuri am, uneori, senzația că pe aici am mai umblat cîndva într-o altă existență în, poate, mai multe alte existențe. Poate de aceea, locuri în care n-am mai fost, pe care le calc pentru prima oară, îmi par familiare, intime cunoscute de cînd lumea. Mă întreb, în astfel de momente, dacă eu sînt eu sau altcineva, mai de demult trăitor pe aceste meleaguri, pe care îl continui, căruia îi trăiesc bucuriile, tristețile, mîhnirile, înserările sale de gînd, de dor, care prin mine se continuă, spre un viitor mai adînc, îndepărtat, insondabil încă, spre o altă treaptă, a desăvârșirii...

– *După un asemenea poem în proză, n-ai vrea, stimate Teofil Răchițeanu să încheiem convorbirea noastră cu unul din poemele pe care le ai la suflet?*

– Dacă vrei să-l transcrii, iată-l: „Prin munții Apusului cu apa, cu vîntul / Pînă cînd dorul se face greu ca pămîntul / Prin Munții Apusului sub soare, sub stele / Pînă cînd tăcerile se fac ca pămîntul de grele / Prin Munții Apusului prin înserare / Pînă cînd dorul se face bătrîn și mai tare el doare / Prin Munții Apusului pînă-n vecie / Înfașurat în norul meu de melancolie“.

Revista „Tribuna”, iulie – august 1994

CARPATHIA PRESS

Tehnoredactor: *Diana Șuică*

Coperta: *Brăduț Covaliu - „Păsări”*

Carpathia Press: str. Ciprian Porumbescu nr.10, București, 712132

tel/fax: 021/211.48.53; 211.74.77.